

Той се скиташе съ нея изъ гори и балкани, като дирѣше и нападаше народнитѣ душмани. .

* * *

Прѣзъ пролѣтъта на 1875 год. Бенковски бродѣше съ своята чета, която се състоеше отъ 75 храбри юнаци, изъ хубавата горделива Стара-Планина. Този балканъ бѣше истински домъ за всички български юнаци и народни апостоли. На него си сложиха коститѣ много борци за нашата свобода.

Дългитѣ скитания, гладътъ, лошото врѣме и турскитѣ нападения съсипали четата на Бенковски, и когато стигналъ до Тетевенския балканъ, останалъ само съ 30 другари, които се прѣснали по разни страни. . . .

Бенковски потеглилъ пакъ изъ балкана, но придружаванъ само отъ трима свои другари: Захари Стояновъ, Отецъ Кирилъ и Стефо Далматинецътъ. По това врѣме изъ балкана сж биле прѣснати башибозуци, които да дирятъ българскитѣ юнаци.

Четирмата пѣтници биле водени отъ единъ старецъ — дѣдо Вълъ, който ги е приелъ съ готовностъ и се приструвалъ, че е готовъ да се жертвува за тѣхъ. . .

Слѣдъ хубава почивка въ една пещера, пѣтницитѣ продължили своето пѣтуване къмъ града Троянъ.

Било мѣсецъ май и тънакъ снѣгъ покривалъ още нискитѣ мѣста. Гората току що развила своитѣ листи. Започнало да мирише на младостъ. . . .

Най-послѣ пѣтницитѣ достигнали до рѣката